Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Trettende Aargang.

Fra 1. Octbr. 1863.

Thi Herrens Dag er nær over alle Hedningerne; ligesom Du gjorde, skal Dig skee, — dit Vederlag skal komme igjen paa dit Hoved. (Obadias).

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

1864.

Indhold af 13de Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet i Store-Saltsøstad den 1ste Marts 1863.

(Fra „Journal of Dicourses.")

Jesu Christi Evangelium er vistnok en af de meest omfattende Gjenstande, Mennesket kan tænke paa. Det omfatter ikke alene Alt, som nu existerer og som er forbunden med Menneskeslægten, men det fører os tilbage til den Tid, der er henrunden, til denne og andre Verdeners Skabelse, og ved Aabenbaringens Princip tilkjendegiver det Mennesket Guds Hensigter og i hvilken Orden de skulde opfyldes og fuldkommes i kommende Slægters Tider. Der er mangfoldige Omstændigheder forenede i disse store Hensigter, af hvilke vi forstaae nogle ret, eller idetmindste troe vi at forstaae dem; andre ere ikke saa tydelige eller begribelige for os.

Der er Noget, med hvilket vi som Sidste-Dages Hellige have mere at gjøre end Andre have, skjøndt Alle have noget at gjøre indbyrdes; men den Stilling, vi indtage, vort Forhold til Gud, til Verden og til hinanden indbyrdes og den Tro, vi have paa Gud, paa hans Værk og Ordinantser, paa hans Love og hans Rige — Grunden til denne Tro er for mig og alle sande Sidste-Dages Hellige af stor Vigtighed — leder os til at spørge os selv: hvorpaa er vor Tro bygget og hvorfor ere vi Sidste-Dages Hellige? hvorfor tro vi paa denne Kirkes Lærdomme? hvorfra fik vi vor Tro eller Kundskab, hvilken af Delene vi nu besidde, paa dette Værk? hvorfor har der i de sidste tredive Aar været saa forunderlige religieuse Bevægelser og hvorfor stilles der nu Noget i Udsigt modsat det, den religieuse Verden i Almindelighed saae hen til? hvorfor er det at Folket i dette Territorium, som udgjør fem hundrede Miil (engl.) i Længde med en Befolkning, der, for et Land som dette, godt kan kaldes stor, har samlet sig, dannet et Territorium og indgivet Begjæring om at blive en Stat i den store amerikanske Confederation? hvorfor har noget saa Forunderligt som dette fundet Sted? er

det fordi det Ønske er opstaaet hos Lederne af denne Gjerning at danne en politisk Magt? jeg veed ikke af, at dette er Tilfældet. Hvis nogen Folelse eller noget Ønske af denne Slags har gjort sig gjeldende, er det Noget, jeg ikke er bekjendt med. Vi have begyndt at samle os tilsammen under visse Indflydelser, visse Principer og under en vis Tro. Vi have samlet os fra forskjellige Dele af Verden, og endskjøndt der er gjort Meget for at adskille os, for at uddrive os, for at bevirke Uenighed og for at skille den Ene fra den Anden, er der dog ingen Magt, Indflydelse eller Aarsag, der har kunnet bevirke nogen Adskillelse eller Uenighed blandt dette Folk; der maa være nogen Grund herfor. Der er noget Mægtigt, som er stærkere end politiske Bevæggrunde. Det Første, Ældsterne i denne Kirke prædikede, var Fredsbudskabet paa Jorden, og de have vedblevet at forkynde det Gode for Menneskenes Børn og iblandt de Indflydelser, der have fulgt vore Ældsters Vidnesbyrd, har den, som bevirker Indsamlingen, gjort sig gjeldende. Ingen Magt har været stærk nok til at adskille dette Folk.

Der maa være en Grund til alt dette — en Bevæggrund, som ikke er almindelig i Verden. Det er almindeligt, at religieuse Secter og Partier danner sig i Verden, men Medlemmerne deraf ere i Regelen indskrænkede i deres Begreber; der er ikke Noget, som forener dem eller som gjør at de ere af een Aand og eet Sind. Tag Methodisternes Menighed, Presbytherianernes, Baptisternes, den romersk-catholske eller hvilkensomhelst anden, saa vil I finde, at politiske Grunde vil adskille dets Medlemmer og bevirke, at de blive dødelige Fjender; de gribe ikke alene til Vaaben mod hinanden og udøse hinandens Blod, men de bede endog til den samme Gud, at han vil give dem Lykke til at ødelægge hinanden. Dette er slet ikke forunderligt, thi der er jo intet sammenbindende Middel eller nogen Magt, der forener dem; de have kun en indbildt Religion, i hvilken Enighedens Principer ikke er tilstede. Lad os f. Ex. see til een af de sidste Krige, der fandt Sted for nogle faa Aar siden, Krigen imellem Rusland, England og Frankrig; hvem deeltog i Krigen? Der var Bekjendere af den græske Religion under Russerne, Protestanter under England, Catholiker under Frankrig, Muhamedanere eller Tyrkere stridende mod hverandre. Catholikerne vare Christne, Protestanterne vare Christne, Russerne vare af den græske eller christne Kirke, og Tyrkerne vare Muhamedanere; Alle Dyrkere af den samme Gud, men paa forskjellig Maade. De stode Alle ligeoverfor hverandre i dødelig Strid, bedende til den samme Gud om at give dem Magt over deres Fjender, hvilke jo ogsaa vare Christne; derpaa droge de i Kamp, ødelæggende hverandre. Lad os betragte Striden mellem Frankrig og Italien mod Østerrig. I denne Krig var to catholske Magter i Haarene paa en anden, der ogsaa var catholsk. Religieuse Henseender holder ingen Tømme paa dem og anfægter dem slet ikke. De sloges ligesaa tappert for at ødelagde deres Medchristne som Muhamedanerne vilde have slaaet deres Fjender. De stode Alle i den samme Kirke, deeltoge Alle i den hellige Nadvere, troede paa de samme Lærdomme og tilbade den samme Gud.

Hvorledes har det været i de Forenede Stater? Akkurat ligeledes. Hvem vare de Første til at bevirke Adskillelsen? Det var de religieuse Samfund i Landet, der affondrede sig fra hinanden; Baptisten fra Baptisten, Methodisten fra Methodisten, Universalisten fra Universalisten o. s. v. Menighederne adskilte sig længe førend Staterne gjorde, hvilket

beviste, at der var mindre Enighed i de religieuse Samfund end i de politiske. De Nordliges og Sydliges Armeer bestaae af Medlemmerne af disse forskjellige Secter, som boe i de foederale og confoederede Stater.

Jeg omtaler dette for at vise Eder, at der er ingen sammenbindende Magt, stærk nok til at forene Folkene paa Jorden paa hvilketsomhelst Sted, liig den, der hersker blandt dette Folk i vore Dage; hvis der findes nogen saadan Kraft paa noget Sted paa Jorden, er det udenfor min Kundskab. Det er naturligt, at dersom der ikke er Noget, der kan forene Folkene, ere de uenige om Principer, Tro og Lærdomme og om Udøvelsen deraf. Hverken Philosophi, Politik eller hvilketsomhelst andet Middel, man tænke sig, har endnu ikke været istand til at bevirke Enighed.

Frimureriet er en af de stærkest bindende Magter mellem Mand og Mand; alligevel findes der ogsaa Frimurere i de forskjellige Armeer; de prøve, ligesom de Andre, at dræbe hinanden og de have ogsaa i tidligere Tider været i Strid sammen. Der maa altsaa være Noget, der sammenbinder dette Folk, forskjellig fra Det, der synes at regjere Andre, hvadenten dette er religieust eller politisk; der maa være en Magt, som forener os, et Princip, hvoraf vi tiltrækkes, Noget, der sammenbinder og leder dette Folk, forskjellig fra alt Andet, som existerer under Himmelen; dette er saa forunderligt, at det tiltrækker sig baade Philosophers, Politikeres og Statsmænds Opmærksomhed; de forundre sig ligesaa meget over det, som man forundrede sig over Jesus, da han vandrede paa Jorden; de ere ængstelige for hvad denne Tingenes Tilstand vil føre til; de frygte for Følgerne af denne Forening; Det er naturligt, at det Spørgsmaal opstaaer hos os: hvorfra udsprang denne Magt? hvem skylder denne Indflydelse, som er saa vigtig, sin Oprindelse? Den har bevæget os til at forlade vort Hjem; den har bevirket, at Hundreder af Herrens Tjenere have vandret omkring paa Jordens Overflade i de sidste tredive Aar; den har gjort, at de, som vi tidligere kaldte vore Venner, nu udlee os som Taaber og Narre, og endelig, den har bragt os tilsammen her paa dette Sted; den har ogsaa antaget et politisk Udseende, hvilket var naturligt, eftersom der ikke var nogen anden Udvei for os. Naarsomhelst et Folk samler sig, er det uundgaaeligt for det at blive en politisk Magt; det kan ikke være anderledes. Det maa være organiseret, have Repræsentanter, Love og Embedsmænd; naar noget Folk, ligesom vi, samler sig, maa det have en bestemt Retning at gaae i; Følgerne af vor Organisation, baade den politiske og religieuse, ere tydelige og aabenbare; det er en Kjendsgjerning, at den Eenhed, der gjør sig gjeldende hos dette Folk, frembringer Skræk hos de Ugudelige og dem, der ere vore Fjender. Hvorledes kan det være, at en saadan Indflydelse netop behersker dette Folk? Vi kunne let opdage ved at see omkring os i Verden, at den mangler denne Indflydelse og Kraft. Er det fordi vi ere lærdere end Andre? Er det fordi vi ere klogere og ædlere, eller fordi vi ere større Philosopher, dygtigere Statsmænd, mere bekjendte med Aarsag og Virkning, eller fordi vi have grundigere udforsket Verdens Tilstand, dens Regjering og Love i Almindelighed? Jeg forstaaer det ikke paa denne Maade. Der er Noget foruden dette; af Naturen ere vi ikke klogere end andre Mennesker og heller ikke mere oplyste end de ere; men der er et Princip af en vis Slags, som ligesom trænger sig ind i vor Natur; det samme Princip er blandet i vor Religion, det har et hemmeligt Udspring; det regjerer,

oplivær, bestyrer og forener os som intet andet Folk under Himmelen er forenet. Jeg vil prøve paa at gjøre det tydeligt og forstaaeligt for Andre, hvis Herren vil hjælpe mig dertil, hvorfor dette har fundet Sted. Lad os gaae tilbage til den Tid, da denne Bevægelse først begyndte. Det synes at en Optegnelse har været skjult i dette Land for Aarhundreder tilbage. Det synes, at et Folk har levet paa dette Fastland, som havde Kundskab om Gud, som var fyldt med den Hellig-Aand, som havde Aabenbaring, iblandt hvilket var Propheter, inspirerede af Gud, ligesom de vare paa det asiatiske Continent eller paa hvilketsomhelst andet Sted i Verden. Det synes, at disse Propheter, i Lighed med Propheterne i Asien og Guds Mænd i gamle Dage, skuede fremad til en Tid, om hvilken vi læse i Bibelen, kaldet „Tidernes Fyldes Huusholdning, da Gud skulde samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden."

Det synes, at disse Propheter have i deres Beretning omtalt, at paa den Tid, Gud vilde oprette Tidernes Fyldes Huusholdning og paabegynde det Sidste-Dages Værk, skulde Menneskene blandt Andet blive lærte om Livets Love, faae Kundskab om Gud og at Oprettelsen af Værket skulde være Begyndelsen til en stor Begivenhed — en Tildragelse, som skulde være af saa stor Vigtighed, at alle de Propheter, som nogensinde levede, skulde have deres Blik fæstet derpaa; at den skulde være saa herlig, at Gudernes Opmærksomhed i de evige Verdener skulde være henvendt paa den; at den skulde være saa betydningsfuld, at Forbindelsen mellem Himmelen og Jorden igjen skulde finde Sted, at Lyset igjen skulde straale fra den himmelske Verden, at Prophetiens og Aabenbaringens Aand skulde vise sig, at et nyt Tidsafsnit skulde begyndes, rigt paa Liv, Lys og Forstand hos dem, som da levede, paa det de maatte faae Leilighed til at blive bekjendte med Gud, hans Love, Hensigter, Evangelium, med Principerne for den evige Sandhed og Livets Love, saa at Mennesket igjen kunde faae Kundskab om det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende.

De gamle Propheter paa disse to Continenter forudsaae, at den nævnte Beretnings Fremkomst skulde være Begyndelsen til det Sidste-Dages Værk. En af dem siger: „Sandhed skal opvoxe af Jorden og Retfærdighed skal see ned af Himmelen." „De Sagtmodige skulle faae mere Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige." Det er et af disse Stykker Træ, Ezekiel saae der skulde blive skrevet paa; for Ephraim skulde der skrives paa Josephs Træ, og Ephraim og Juda Træ skulde blive forenet og blive til eet Træ; det ene er Propheti, det andet Aabenbaring, et er Lærdom, et andet Ordinantserne; det ene udfolder Guds Hensigter og leder Mennesket til Kundskab om Sandheden, som den skal indføres i „alle Tings Fuldkommelsestid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage.

Disse Beretningers Fremkomst skulde være Begyndelsen til dette store Værk. Der udfordres altsaa et Middel, et Individ, en Budbærer eller En til at frembringe disse Optegnelser, thi uden dette var det jo umuligt, at Aabenbaringen af Beretningen kunde finde Sted. Et Sendebud med Magt og Myndighed maatte beskikkes for at bevisliggjøre Sandheden af Skriftstedet. Det er næsten naragtigt at tale om Verden som den er, om den Myndighed, den har til at prædike Evangeliet, administrere i Ordinantserne og udføre de Pligter, der skulle opfyldes i Guds Rige, alligevel vil jeg kortelig berøre dette. Hvorfra har de forskjellige Sekter faaet deres Myndighed? Hvem kaldte dem til at ad-

ministrere i Guds Navn? Hvem gav dem nogen Myndighed? Den engelske Kirke gav Myndighed til alle de Sekter, der udsprang fra den; men disse gik netop ud fra den engelske Kirke, fordi den var fordærvet. Hvorfra fik den engelske Kirke sin Myndighed? Fra den romerske Kirke, om hvilken det siges, at den er Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed. Hvorfra fik den romerske Kirke nogen Myndighed? Der siges, at den fik den nedarvet i en uafbrudt Linie fra Apostlenes Tider. Dette Udsagn er det fornuftigste af dem alle. Den græske Kirke paastaaer at have faaet sin Myndighed sammesteds fra. Naar vi ville prøve dem, ville vi dog finde, at de have bygget paa en svag Grundvold. Naar, hvori og hvorledes have de adskilt sig fra Guds sande Myndighed. Jeg vil anføre en af de gamle Apostlers Ord: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud." Leve de efter Christi Lærdom? Jeg troer det ikke.

Hvem lærte Bekjenderne af de to Sekter, jeg har omtalt, at bestænke smaae Børn? Lærer Jesu Christi Evangelium dem dette? Nei, de beraabe sig paa, at deres Myndighed er uafbrudt gaaet i Arv til dem. I Modsætning hertil svarer Protestanterne, at Pavedommet har været afbrudt forskjellige Gange. Det er mig ligegyldigt enten det er saa eller ikke. Fordi Paven overtraadte, tør man ikke paastaae, at Biskopperne, Præsterne og hele Menigheden gjorde ligesaa; dette Argument er ikke tilstrækkeligt til at faae mig til at troe, at de Romersk-Catholske afvege fra Troen paa Christus; men naar Kirkens Authoriteter fra alle Verdens Kanter samlede sig, saaledes som de gjorde i Nicæa, hvor de vedtoge Bestemmelser om Principer og Lærdomme, der stode i den skarpeste Modsætning til Guds Love og hans Kirke, saa, som en Menighed, vege de bort fra Gud og indførte menneskelige Lærdomme istedet. „Hver den, som afviger og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud;" dersom de ikke blive i Christi Lærdom, beholde de ikke deres Præstedømme og Myndighed til at forvalte Guds Ordinantser. Naar dette er Tilfældet, haves altsaa ingen Myndighed paa Jorden.

Skulle vi søge i den græske Kirke efter den sande Fuldmagt? Denne Kirke er omtrent baseret paa de samme Lærdomme som den Romersk-catholske; alle de forskjellige Sekter i Christenheden mangle den sande Myndighed fra Gud ligesaavel som Moderkirken.

Hvorhen skulle vi vende os for at finde den rette Fuldmagt fra Herren? Den findes ikke hos nogen af de christne Nationer; der er intet Folk, som har havt nogen Meddelelse fra Gud, ingen sand Kirke, intet ægte Præstedømme, ingen Myndighed, Ingen har faaet Underretning fra vor himmelske Fader om hvorledes Kirken skal bestyres eller hvorledes hans Anliggender skal ordnes eller paa hvad Maade hans Rige her paa Jorden skal regjeres.

Hvorledes oprandt Mormonismen? Vi læse, at en Engel aabenbarede sig for Joseph Smith og viste ham i et Syn paa hvilket Standpunkt Verden stod i religieus Henseende. Joseph var omgiven af Lys og Herlighed, medens det himmelske Sendebud meddeelte ham denne Underretning, forend hvilken han var bleven besøgt af Apostelen Peter og Andre, der besad det hellige Præstedømme, ikke alene her paa Jorden i gamle Dage, men ogsaa i Himlene efter deres Udgang fra denne Verden. At de besidde deres Præstedømme i Himlene, vide vi af Skrifterne, af hvilke vi ogsaa lære, at Ingen kan aabenbare sig uden han er bekjendt med Aabenbaringens Princip. Moses og Elias tilligemed Jesus viste sig paa Bjerget for

Peter og hans Brødre; da Peter saae dem, sagde han: „Herre! her er godt at være; lader os gjøre tre Boliger; een for Dig, een for Moses og een for Elias." Hvem var denne Moses? Det var en Mand, som tidligere havde forvaltet i Guds Rige paa Jorden, havde havt det hellige Præstedømme, været en Retfærdigheds Prædiker og som, tilligemed Israels Ældster, havde talt med Herren, modtaget Aabenbaringer fra ham, besiddende det Præstedømme, der kunde administrere Guds Ordinantser i Tid og Evighed. Da Moses gik bag Sløret, ophørte hans Embedspligter ikke dermed, thi han viste sig senere for Jesus, Peter, Jacob og Johannes paa Bjerget, hvor han beseglede en vis Myndighed og Præstedømme paa dem, paa det de ogsaa maatte blive istand til at forvalte Ordinantserne og handle som Guds Repræsentanter her paa Jorden. Saaledes ogsaa, da Joseph Smith kom; de, som havde havt Nøglerne eller Myndighed tidligere, kom til ham, saaledes fortalte han mig og Andre, og aabenbarede for ham visse Ting, henhørende til Guds Rige paa Jorden og ordinerede ham og udvalgte ham til at arbeide i en Apostels Egenskab. Han fremstillede sig nu for Verden og forkyndte Folket, at Gud havde talet og at han havde talet til ham. Han sagde, at Himlene havde været aabnede, at Engle, iklædte Lys og Herlighed havde viist sig for ham og aabenbaret ham visse Ting. Dernæst have vi Oliver Cowdery, som fortæller os noget af det Aabenbarede og giver sit Vidnesbyrd som et Vidne; vi have elleve Vidner, som attestere, at Mormons Bog er en himmelsk Aabenbaring fra Gud. Nogle af disse Vidner sige os, at en Guds Engel kom ned og fremlagde de Plader, fra hvilke Mormons Bog blev oversat og at de vidste, at dette var sandt; Andre underrette os om, at de saae og følte paa de Plader, hvorfra Beretningen var tagen. Jeg har selv talt med flere af de Mænd, som sagde, de havde seet de Plader, som Joseph Smith tog ud af Høien Cumorah; jeg har ogsaa talt med Joseph Smith selv, der fortalte mig om dette og meget Andet, som vilde være unødvendigt at omtale ved denne Leilighed. Vi have altsaa Flere, der have givet deres Vidnesbyrd om overnaturlige Virkninger — den Almægtiges Mægling — udfoldende Noget, hvormed Menneskene vare ubekjendte og som var skjult for deres Blikke. Paa dette have Menneskene nu Aarsag til at grunde; det bliver fremsat for os ligesom andre Ting bleve fremsatte for Menneskene fordum. Vi have tidligere lært, at „Troen kommer derved, at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord." „Men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte." Her blev en Mellemting altsaa udført af den Almægtige for at Folket kunde vise deres Tro eller Vantro. Visse Beretninger ligge her udfoldede og en Mand fremstiller sig for Folket, erklærende, at Gud var ifærd med at aabne Tidernes Fyldes Huusholdning, til hvilken Ende han havde ladet en gammel Optegnelse komme frem af Støvet, hvilken tilhørte de ældste Indbyggere i dette Land; foruden dette, siger Joseph, at de saakaldte christne Menigheder vare afvegne fra den sande Lærdom og at Menneskeslægten var hildet i et stort Mørke, der skjulte Jorden. Han siger endvidere, at Gud vilde aabenbare sin Villie og løfte det tykke Slør, som indhyllede Folkenes Sind, at Gud vilde gjenindføre Sandhedens evige Principer og, at Englen kom som et Sendebud fra Gud for at lære Joseph rette Grundsætninger, paa det han maatte være istand til at meddele dem til Andre, at Englene og Gud havde udseet ham til

denne Gjerning. Saaledes var Stillingen paa den Tid; Folket følte omtrent da ligesom de gamle Jøder dengang Jesus sagde de vare Bedragere og kalkede Grave; de raabte: „bort med dette Menneske.“ Da Joseph Smith sagde Præsterne, de gode Methodister, de retfærdige Presbyterianere og de hellige Romersk-Catholske, at de Alle vare vildfarende, kunde de ikke taale det, men de maatte alligevel, thi Gud havde talet det og hans Ord gik i Opfyldelse. Herren befalede alle Mennesker, hvorsomhelst de vare, at de skulde omvende sig og blive døbt i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse med Forjættelse om, at de skulde faae den Hellig-Aand, hvis de vare lydige mod hans Befalinger. Dette er forskjelligt fra alt Andet, som har været i Verden. Det, som bestod tidligere, var ikke bleven indført af Gud. De forskjellige Sekter, som fandtes i Verden, troede sig at være i Besiddelse af den Hellig-Aand, men de glemte, at den leder ind i al Sandhed. Den Aand, som de troede var den Hellig-Aand, har ledet dem i Vildfarelse og Uenighed og følgelig er det ikke den Hellig-Aand, som staaer omtalt i den hellige Skrift. Efterat Joseph Smith havde kundgjort dette og fundet den Nøgle, der aabnede Døren til Menneskeslægtens Skjebne, og da han ogsaa var bleven sat i Besiddelse af den Nøgle, der aabnede denne Huusholdning, begyndte han at forkynde Guds Ord for Verden og især for dem, som vilde høre og adlyde dem. Mange følte ligesom Folket, da Jesus var her, da de sagde om ham: „Han lærer som den, der har Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.“ Andre Principer, en anden Aand, andre Forskrifter, Love, Ordinantser og Lærdomme og en større Kraft end tidligere gjorde sig gjeldende ved hans Forkyndelse af Herrens Villie. Hvad hændte saa? Herren var rimelig som han altid har været; han er en god og naadig Gud, en Ven og Velgjører, afpassende sine Lærdomme efter Menneskenes Forhold og deres Egenskaber. Hvilke vare Følgerne af Forkyndelsen af disse Principer for Menneskene. Mange besad en Deel af Herrens Aand, og eftersom Lys forener sig med Lys, Sandhed med Sandhed og Kundskab med Kundskab, begrebe de let, at det var Sandhed, der blev forkyndt dem, og de annammede den. Hvad var denne Sandhed? Den, at Gud havde talet til Jorden, en Optegnelse var bleven frembragt, som omhandlede de Begivenheder, der havde fundet Sted i dette Land, og i den indeholdtes ogsaa Guds Aabenbaringer om hans Villie og Hensigter osv. Saaledes som den gamle Optegnelse forkynder, er det gaaet til; der behøves ingen Beviisførelse herfor, thi det er bleven undersøgt og beviist overalt paa hele Jorden.

Vidste jeg, at Joseph Smiths Ord vare sande angaaende disse Aabenbaringer, fordi han selv vidste det? Nei, ikke tilfulde. Der blev visse Ting aabenbarede for Joseph Smith, som det blev ham befalet at forkynde Andre igjen. Hvad saa? Den, som troer og bliver døbt, skal blive salig, og han skal faae den Hellig-Aand og kjende for sig selv om Det, han har hørt, er Ret eller ikke, og om han bør antage og troe paa det eller ei. Paa denne Grundvold byggede jeg min Tro i Begyndelsen.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Boggielden.

Med nærværende Nr. begynder „Stjernens" 13de Aargang. Den har bidraget sin Deel til i Forening med andre af Kirkens Skrifter at udsprede Evangeliets Lys i disse Lande. Vi begynde nærværende Aargang under de gunstigste Omstændigheder, ikke alene for „Stjernens," men ogsaa for Herrens Værks Vedkommende i denne Mission.

Der er en Gjenstand, hvorover vi have været noget ængstelige og om hvilken en stor Deel er bleven talt af Brødrene i Missionen, hvis Ret det er at tale om denne; vi sigte nemlig til Boggjelden.

I det nylig afholdte Generalraad for Missionens Ældster, hvis Forhandlinger ere optagne i dette Nr., blev denne Gjenstaud skjænket særdeles Opmærksomhed. De Fordele, som Værket og de Hellige kunde høste ved at afkaste denne Byrde fra deres Skuldre, bleve forelagde, og det blev eenstemmigt vedtaget at gjøre et kraftigt og forenet Forsøg paa at betale Gjelden; dette skulde ikke indskrænkes til nogle Faa alene, men alle de Hellige i Skandinavien skulde være enige i at befrie sig fra dette Aag.

Den Nytte, de Hellige have havt af Kirkens Skrifter, kan ikke noksom skatteres. Prisen paa de Bøger og Skrifter, der ere blevne sendte ud fra Contoiret, er saa billig som Omstændighederne have tilladt os at gjøre den; alligevel har næsten alle Conferencerne, af Iver for at fremme Værket, reqvireret flere Bøger og Skrifter end de let kunde afsætte, og istedetfor at faae en Accord afsluttet med Contoiret om Betalingen af det Reqvirerede, have de idelig forlangt flere Bøger og Skrifter til deres Oplag, og de forskjellige Dele af Missionen ere naturligviis debiterede for det Beløb, for hvilket de have faaet Skrifter.

Paa nogle Steder findes der betydelige Oplag af Kirkens Skrifter, hvoraf dog en stor Deel ere blevne fordærvede af Møl og Støv, som i Tidens Løb har samlet sig og hvilket har gjort dem uafsættelige.

Vi have tilbudt at ville tage de Bøger og Skrifter tilbage, som findes i Conferencerne, til den Priis, hvori de nu ere, forudsat at de ere brugbare og at der er nogen Efterspørgsel efter dem. Beløbet for det Remitterede ville vi creditere paa de respective Conferencers Gjeld; dette Tilbud gjentage vi her, og ville vi, at det skulde staae i Kraft til Udgangen af indeværende Qvartal, efter hvis Afslutning ingen Bøger eller Skrifter, som da maatte findes i Missionen, kunne ansees som nogen Credit imod Contoiret. Vi haabe, at Bogagenterne i Fremtiden ville være forsigtige i at ikke reqvirere flere Stjerner og Skrifter end de ved hvert Qvartals Opgjørelse kunne betale for.

Da denne Sag blev drøftet i Generalraadet, udtrykte flere Ældster deres

Mening imod at tilbagesende de Skrifter, der maatte findes i Conferencerne; idet vi anerkjende de gode Bevæggrunde, de havde for saadanne Udtalelser, tilføie vi, at der kunde være Tilfælde, i hvilke det vilde være rigtigt og raadeligt at benytte sig af vort Tilbud. Da det er en Kjendsgjerning, at nogle af Conference-Præsidenterne ere dybere i Gjeld end andre, og da det er upaatvivleligt, at alle have gjort deres Bedste for deres Arbeidsmark, blev det vedtaget at gjøre Sagen til et fælleds Anliggende for Missionen, saaledes, at naar een Conference havde betalt sin Gjeld, da skulde den være redebon til at udstrække en hjælpsom Haand til de andre, paa det at Alle tilsidst maatte blive befriede fra den trykkende Gjeld. Ved denne Fremgangsmaade vil der blive givet en udmærket Leilighed til at Broderbaandet kan knyttes fastere i Missionen ved saadanne opoffrende og kjærlige Handlinger. Alle de Ældster, som vare tilstede i Generalraadet, vare enige i, at de vilde bruge al den Indflydelse, de besad, for denne Sags Fremme, indtil den antagne Plan fuldkommen var gjennemført.

Vi nedskrive disse Linier for at vise Nødvendigheden af at betale Boggjelden; vi troe ikke, at dette er saa overdrevent vanskeligt, naar en passende Fremgangsmaade lægges til Grundlag; men der udfordres alligevel en forenet og fortsat Stræben i Tro, og en forenet Virken hen til Hensigtens Opnaaelse, som Intet kan sløve eller standse. Hvis alle de Hellige i Missionen kunde offre en Dags eller en Uges Fortjeneste, efter deres Omstændigheder, saaledes som de Hellige i den brittiske Mission gjorde for faa Aar siden, til Øiemedets Opnaaelse, troe vi, at den tilsyneladende store Gjeld snart vilde blive dækket.

Vi ansee det for vor Pligt at gjøre disse Bemærkninger, saameget mere som Præsidenten for Europa og ogsaa Præsidentskabet for Kirken have ønsket at de forskjellige Missioner skulde kunne opholde dem selv og ikke sukke under saa store Byrder som Boggjelden.

Det paalægges dem, som arbeide i Missionen, at bruge den største Sparsommelighed i enhver Henseende, saaledes at de ikke alene maatte vise dem trofaste i timelige Anliggender, eller Uretfærdighedens Mammon, som det kaldes i Skriften, men ogsaa i de evige Rigdomme, Gud har skjenket dem.

Den Bestemmelse, Generalraadet tog, at de forskjellige Conferencer burde understøtte hverandre, udstrækker sig ikke længere end til Boggjeldens Afbetaling og har Intet at gjøre med fremtidige Tilfældigheder. Denne Sag blev af Brødrene i Generalraadet optaget med broderlige Følelser og en Forening i Sind og Tanke, som det var os kjært at erfare, thi det var for os et Beviis paa, at Missionen gik en heldig Fremtid imøde, ikke alene i timelig, men ogsaa i aandelig Henseende. Vi bede de Hellige i Almindelighed at staae deres Ledere bi i deres Bestræbelser for dette vigtige Foretagendes Fremgang.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjobenhavn
den 18de og 19de September 1863.

Fredagen den 18de Kl. 10.

Missionspræsident Jesse N. Smith præsiderede.

Tilstede: Præs. G. Q. Cannon samt en stor Deel af Missionens arbeidende Præstedømme, hvoraf 14 Conference-Præsidenter.

Raadet aabnedes med Affyngelse af Ps. Nr. 72.

Bøn af Ældste Winberg, hvorefter Ps. Nr. 63.

Præs. J. N. Smith bød de Tilstedeværende velkommen. Sagde, at Hensigten med denne Sammenkomst var, at udtale de Følelser, der rørte sig i Enhvers Indre, at lære ved den Erfaring, vi maatte have havt og at vorde styrkede og opbyggede i Aanden. Det glædede ham, at Præsident Cannon var tilstede. Sagde, at hvis Nogen var blevet svækket i Aanden ved Modgang og Prøver i deres Arbeide, da havde de en god Leilighed til at gjenvinde og forøge deres Kraft i disse Dage ved den gjensidige Opbyggelse, vi vilde erholde ved hinandens Udtalelser. Her er nogle af de Missionairer tilstede, sagde han, som arbeide i de yderste og længst fraliggende Dele i Missionen; de arbeide for at fremme den samme Sag, som dem, der ere Hovedstyrken nærmest; det er dette, der forbauser Verden; Menneskene fatte ikke, at vi ere udsendte for at raabe Omvendelse til dem, for at afhjælpe deres Skrøbeligheder, paavise deres Feil og skjenke dem Velsignelser istedet. Idag ere Israels Ældster komne sammen for at faae Belærelse om deres Svagheder og om Midlerne til at kaste dem fra sig, saavelsom om paa hvilken Maade det vil være bedst at fremrulle Herrens Gjerning i Fremtiden. Ønskede, at Brødrene vilde aflægge Rapporter om Conferencernes Tilstand; sluttede med at nedbede Himmelens Velsignelser over de Tilstedeværende.

Ældste N. Johansen fra Norge afgav Beretning om sin Mission i det Land. Uhyre Strækninger ligge golde og øde, sagde han, men Folket er trofast, naar det først bliver oplyst om Sandheden og annammer den. Evangeliet gaaer godt fremad; Missionairerne, hvoraf der kun findes Faa i Forhold til Landets Størrelse, ere trofaste og nidkære; undertiden blive de idømte Straf for at forkynde Guds Ord for Menneskene. I Førstningen, da Br. Johansen kom til Christiania, vare Forsamlingerne mindre godt besøgte, men ved hans og Brødrenes forenede Tro og Bøn til Gud om, at der maatte komme Nogen, som vilde høre Evangeliet, var nu Forsamlingssalen fuld hver Gang de Hellige kom sammen. Fornylig havde Præs. Cannon og Smith overværet Conferencemødet i Christiania, af hvilke Brødres Nærværelse en god Aand og store Velsignelser sporedes.

Ældste J. Swensson, hvis Arbeidsmark er i Sverrig, gav Beretning om Tilstanden dersteds. Sverrig var, ligesom Norge, stort i Udstrækning; alligevel havde han været Vidne til, at Værket rullede stærkt fremad. De arbeidende Missionairer gjorde deres Pligter; naar Forfølgelser opstode, bevarede de gjerne en stor Aandsnærværelse og handlede viisdomsfuldt, hvilket indgjød Politiet Respect for vore Brødre. Var glad ved at være kaldet til at arbeide i Viingaarden og indsaae tilfulde Vigtigheden af at være en Israels Ældste, hvilket han ogsaa forsøgte at indprente paa de Tilstedeværendes Sind; nedbad Velsignelse over Forsamlingen.

Ældste C. Holberg udtalte sin Glæde og Tilfredshed over at arbeide i Skaane og omliggende Egne. De Hellige i hans Mission vare i Almindelighed gode og trofaste, dog fandtes der ogsaa nogle Individer, der vare skrøbelige og svage; men, sagde han, eftersom vi ere kaldte til at være Frelsere, er det vor Pligt at ophjælpe disse. I Gotheborgs Conference var ikke saamange Hellige som i den sydlige Deel af Sverrig; enkelte Forfølgelser havde fundet Sted, men han havde det bedste Haab for Fremtiden.

Præsident Cannon talte derpaa som følger:

Det glæder mig at være forsamlet med Eder, mine Brødre, og jeg haaber, at Herrens Aand maa give mig hvad der vil være nyttigt og gavnligt at tale om. Vi, som ere forsamlede her, besidde det hellige Præstedømme, hvis mindste Grad er større end noget Embede Verdens Store og Vise maatte beklæde. Lader os da prøve at indsee Vigtigheden af vor Kaldelse og rettelig skattere de Velsignelser, der kunne opnaaes i de Pladse, vi indtage. Vi ere sendte ud for at lære Menneskene sande og ædle Principper; det er ikke alene Tro og Omvendelse vi skulle forkynde for Folket, men vi bør lære dem Alt, som kan ophøie dem til Guds Nærværelse. Det er ofte Tilfældet, at de Fattige og Ringe ønske at de kunne blive rige og fornemme, men dette kan naturligviis ikke skee i et Øieblik; saaledes maae vi som Sidste-Dages Hellige stadig belæres for at vi, ved Efterlevelse af Guds Bud og ved at luttre og rense os selv, kunne nærme os vor himmelske Fader og eengang blive liig ham i alle hans Egenskaber. Vi vare forudbestemte til at arbeide for Herrens Gjerning i denne Uddeling; derfor blev vor Aand holdt tilbage fra at komme her til Jorden førend nu; thi fra Evighed af var det besluttet, at vi skulde være Arbeidere i Herrens Viingaard i Tidernes Fyldes Huusholdning. Mange ere blevne store Mænd i dette Rige; vi kunne voxe hurtigt, Brødre, om vi selv ville; synes vi, at Nogen gaaer foran os, da er det vor egen Skyld; Feilen ligger deri, at vi ikke have været paapasselige i vore Pligters Udførelse, medens Andre have været ydmyge og fremadstræbende og have derfor voxet os over Hovedet, saa at sige. Vi ere fødte med Anlæg baade til det Onde og Gode; bede vi Gud om Styrke til at overvinde det Onde og forfremmes i det Gode, da vil han sikkerligen give os denne Kraft, naar han seer, at vi selv ville hjælpe til af al vor Magt. Vi ere da vor egen Skjæbnes Afgjører. Vi kunne blive ophøiede til Guds Venner, liig Abraham; vi kunne voxe hastigt, hvilket vi, som et Folk betragtet, allerede have gjort. I Enochs Tid arbeidedes der i 365 Aar for at knytte et Broderbaand; naar vi sammenligne os med Folket paa den Tid, ville vi see, at vi ere i Forhold komne langt videre end de vare; men derfor bør vi ikke blive hovmodige og stolte; thi den Ret, at voxe og tiltage i alle gode og ædle Egenskaber, er ikke indskrænket til de Sidste-Dages Hellige alene, men Enhver, som vil antage Sandheden og øve Tro paa Herren, kan opnaae de samme Fordele og Velsignelser, vi kunne. Christus lignede andre Mennesker, men alligevel naaede han Fuldkommenhedens Maal. For at vi skulle naae det samme, maae vi lære af hinanden. Vi ere ikke her, mine Brødre, for at lære alene af dem, som skulle tale fra dette Sted, men naar vi bringe Guds Aand med os, ville vi føle os velsignede. I kunne gavne de Hellige denne Mission ved Eders Erfaring og Belærelse; især formaner jeg Eder at lære de Hellige Reenlighed og god Orden; dette er den allerførste Betingelse for at Guds

Aand kan boe i Menneskets Legeme; thi der staaer skrevet, at den Hellig-Aand boer ikke i urene Tabernakler; dette gjelder ikke om Sjælen alene, men ogsaa om Legemet. Mange oversee Nødvendigheden heraf, men vidste de hvormeget de kunde vinde i Guds Aasyn ved at holde deres Boliger, Legemer og Klæder rene, da vilde de ikke forsømme at virke hen til dette Maal. Maa Gud velsigne Eder og alle de Hellige i denne Mission, paa det I maatte forfremmes i Alt, hvad der er behageligt i Guds Øine, er mit Ønske for Christi Skyld. Amen.

Ps. Nr. 42. Taksigelse af Ældste J. C. Olsen.

Eftermiddag Kl. 2½.

Ps. Nr. 211. Bøn af Ældste N. C. Edlefsen. Ps. Nr. 221.

Ældste Winberg havde havt Leilighed til at reise omkring i Missionen; det glædede ham at kunne berette, at de Hellige havde det i Almindelighed godt, hvor han havde været; de vare fulde af Liv, Glæde og Velsignelse. Sagde, at Gud beredte sig et Folk nu, som skulde kjendes paa dets Enighed og Kjærlighed; hvis vi miste de Helliges Tillid og vore Foresattes Tilfredshed, da er det et Tegn paa, at Alt er ikke ret med os. Talte om vort Kald i Præstedømmet; sagde, det bør Ingen at tilrane sig nogen Rettighed, som ikke tilkommer ham, men derimod give Alle den Ret, de tilkommer, selv om det var et Barn. Talte fremdeles om Nutiden, som han sammenlignede med Fortiden; udpegede de store Rettigheder, Guds Folk nu kunne nyde; førend vi kom ind under Evangeliets Indflydelse, sagde han, forstode vi ikke Meget; hvad vi nu forstaae, har Evangeliet lært os. Formanede til fremtidig at stræbe fremad, tiltagende i Lys og Kundskab.

Ældste Sven Nilsson, Præsident for Skaane Conference, gav den Rapport om sin Mission, at den var i Fremadskriden. De Hellige vare gode og trofaste og Brødrene, som vare satte til at arbeide ved hans Side, vare nidkjære for Værkets Fremme; nu kunde man forkynde Evangeliet i Fred for Folket og naar der undertiden opstod nogen Forstyrrelse, fik de Hellige strax velvillig Assistance fra Politiet, hvilket for ham var et Beviis paa, at Agtelsen for Mormonismen steeg; han haabede, der vilde Mange emigrere næste Foraar, da der fandtes flere bemidlede Medlemmer. Sagde, han følte sin Ufuldkommenhed, men vilde gjøre saa godt han forstod i den Plads, han var bleven beskikket.

Ældste H. C. Høgsted fra Vensyssel Conference udtrykte sin Glæde over at være tilstede i Raadet. Tilgangen var ikke saa stor fortiden, men de Hellige, der fandtes, gjorde deres Pligter, saa godt de forstode, skjøndt de vare fattige paa timeligt Gods; alligevel tilfløde der dem rige Velsignelser, hvilket vistnok skrev sig fra det enige og nidkjære Præstedømme, der var sat til at opmuntre og velsigne de Hellige; udtalte sin Glæde over at være en Arbeider for Herrens Sag.

I Norrkøping Conference findes der nu, sagde Ældste L. Nilsson, baade flere Hellige og Arbeidere end nogensinde før; Præstedømmet der var enigt med ham i den Fremgangsmaade, der burde tages for at udsprede Lys og Kundskab til Folket; endnu følte han sig svag efter en længere Tids Sygdom, men ønskede at gaae frem i Herrens Kraft indtil han blev løst; haabede der vilde blive en stor Emigration fra hans Arbeidsmark.

Ældste J. C. Olsen fra Fredericia Conference berettede, at Herrens Værk rullede stadigt godt fremad i hans Virkekreds; i Slesvig var Friheden til at dyrke

Gud efter Samvittighedens Bydende endnu ikke givet, hvorfor der heller ikke vare mange Hellige der; i Hamborg fandtes nogle enkelte Medlemmer; i de andre Dele af Conferencen vare Forsamlingerne godt besøgte og Mange sluttede Pagt med Herren; antog, at der vilde blive Mange udfriede fra Babylon iaar og især glædede det ham, at nogle af de Fattige vilde blive hjulpne af deres i timelig Henseende bedre stillede Medforbundne, thi han troede, at de nok vare saa godhjertede at komme deres lidende Troesfæller tilhjælp. Sagde, han glædede sig over at være kommen til Kundskab om Sandheden, for hvilken ingen Opoffrelse kunde være for stor, efter hans Formening.

S. Jensen, Præsident for Aalborg Conference, afgav en Beretning om Tilstanden dersteds, som, efter Omstændighederne, var temmelig god; sagde, han syntes alle de Rige i Conferencen vare reiste sidste Aar, og nu saae det ud som om det blot var Fattige, der vare tilbage, dog vilde de gjøre det Bedste, de forstode.

For Præsidenten for Stockholms Conference, N. C. Flygare, var det en Glæde at være tilstede, da han ellers var saa langt borte fra de Brødre, gjennem hvilke han skulde nyde Velsignelserne. Besøget af Præs. Cannon og J. N. Smith havde efterladt store Velsignelser i Conferencen. De Hellige havde det for Størstedelen godt; paa sine Steder var Uvidenhedens Slør blevet løftet og Folket saae det Mørke, det var indhyllet i, men paa andre Steder trykkede Sectismens Aag dem endnu og gik derfor iblinde. Religionsfrihed fandtes ikke i Sverrig, men desuagtet var der dog god Leilighed til at afholde Forsamlinger og Samtaler med Folk om religieuse Principer. Til Foraaret troede han Mange vilde emigrere, idetmindste vare Udsigterne dertil lovende.

Ældste P. C. Geertsen fra Aarhuus Conference sagde, at Udsigterne for en stor Emigration vare bedre nu end nogensinde før. Evangeliet gik jevnt fremad; Missionairerne havde stiftet Pladser og flere Forandringer vare nylig gjorte, hvilket muligviis havde bevirket den lille Standsning, der syntes at have fundet Sted i Tilgangen i Sommer.

Ps. Nr. 16. Præs. J. N. Smith foreslog at slutte Raadet til næste Dags Form. Kl. 10.

Taksigelse af A. P. Søderborg.

Løverdag den 19de Septbr. Formiddag Kl. 10.

Ps. Nr. 201. Bøn af Ældste J. Swensson, hvorefter Ps. Nr. 52.

Ældste Jonassen fra Skive og J. C. Nielsen fra Bornholms Conference gave derpaa Rapporter om Tilstanden i deres Virkekredse; kun faa Hellige fandtes i disse og næsten Ingen vare bemidlede; Udsigterne for nogen Emigration fra disse Conferencer vare mindre gode, dog haabedes det, at nogle enkelte Fattige vilde kunne udfries. De Hellige vare gode og trofaste, omendskjøndt faa og fattige.

De Hellige i Gotheborg Conference, sagde Ældste A. P. Søderborg, ere gode, trofaste Sjæle, villige til at bære Byrder for Evangeliets Udspredelse. Den store Udvandring, der fandt Sted fra Conferencen dette Foraar, bevirkede at nogle Forfølgelser opslode; paa andre Steder vakte det Folket til Eftertanke, hvilket gjorde det lettere for Brødrene at forkynde Sandheden for det; han troede, at der ogsaa vilde blive en stor Emigration næste Gang. Sagde, han følte Glæde ved at arbeide for den hellige Sag, hvori vi vare interesserede.

Ældste P. C. Carstensen fra Fyen sagde, at hans Conference var deelt i mange Øer; det syntes som om Frem-

gangen nu var standset noget, dog var han forvisset om, at Nogle vilde slutte Pagt med Herren; styrket i dette Raad vilde han vende tilbage til sin Mission og i Forening med Brødrene, der vare hans Hjælpere, tage fat med fornyet Kraft og arbeide for Værkets Fremme.

Præsidenten for Lollands Conference, J. Hansen, sagde, de Hellige i hans Virkekreds vare gode og trofaste; Brødrene, der arbeidede i Forening med ham, vare nidkjære i deres Pligters Udførelse, men det syntes som om Folket ingen Smag havde for Sandhed og Ret; glædede sig over at nogle af de Fattige vare blevne udfriede ved de foregaaende Emigrationer; det syntes som om der ikke blev mange Emigranter næste Gang fra hans Conference.

Ældste N. C. Edlefsen fra Kjøbenhavns Conference aflagde derpaa Rapport over Tilstanden paa Sjælland. Udtrykte sin Glæde over at vide, at han havde sin Præsidents Tilfredshed, thi han vidste det var fra den Kilde, Velsignelserne skulde tilflyde ham og fra ham igjen forplante sig til dem, han var stillet over. Stillingen i Conferencen var bedre nu, troede han, end nogensinde før; Brødrene, som arbeidede ved hans Side, vare forenede med ham; vi have, sagde han, arbeidet for de Helliges Interesser; berettede, at over 300 Sjæle vare tillagte Menigheden i Conferencen siden sidste Generalraad; haabede der vilde blive ligesaa stor en Emigration næste Aar som forrige, især var det ham magtpaaliggende, at de, der vare bemidlede, skulde tage de Fattige med sig, som havde været længe i Menigheden og viist sig trofaste; til dette Øiemeds Opnaaelse vilde han søge at modarbeide, at Nogen, det være hvem det vilde, arbeidede i den Retning for sig selv, hvilket jo ogsaa kun vilde vække Mistillid til Præstedømmet hos de Bemidlede, hvoraf der fandtes flere paa Sjælland; forbød Missionairerne at cautionere for Nogen og ogsaa fra at laane Penge af de Hellige, i hvilket sidste Tilfælde den, der gjorde sig skyldig heri, vilde blive løst; i Forhold til Conferencens Størrelse og Antal var Gjelden ikke saa stor, men han haabede dog at faae den dækket ret snart. Det ligger i min Interesse, sagde han, at handle saaledes, at det kan komme Menigheden tilgode og Enhver, der vil gjøre det samme, vil jeg beholde som Missionair i Conferencen, Andre ikke.

Præsident J. N. Smith udtalte sin Tilfredshed med de Beretninger, Brødrene havde givet om deres respective Conferencer; det havde længe hvilet paa hans Sind, at der kunde gjøres Noget for at afhjælpe den Gjeld, der fandtes næsten i alle Conferencerne, og især for Boggjelden; sagde, at Brødrene maatte selv see at opreise Missionairer i Conferencerne, hvor det gjordes nødvendigt; til Foraaret agtede han at sammenlægge de mindre Conferencer, derved troede han, at Udgifterne kunde formindskes noget, og det vilde være ligesaa let for Brødrene at varetage en dobbelt saa stor Strækning, som den, de nu havde, naar de havde paalidelige Mænd til at arbeide ved deres Side.

Præsident Cannon glædede sig over Missionens aandelige gode Tilstand. Gjorde derefter flere Bemærkninger om den Gjeld, Missionen var i; troede ikke, at man med Rette kunde beskylde nogen Enkelt for at have foraarsaget den, men den var naturligviis kommen Tid efter anden, altid voxende noget; raadede til at tage kraftigt fat paa at dække den og formaned til den Ende Brødrene, der arbeidede i Missionen, til at være yderst sparsommelige med de timelige Midler, der vare dem anbetroede; det var ikke nok, at de vare gode og trofaste Arbeidere i Viingaarden, men de burde ogsaa være forsigtige Huusholdere med timeligt Gods; vi, sagde han,

skulle ikke alene lære, hvad der angaaer det Aandelige, men ogsaa det, der angaaer det Timelige.

Præsident J. N. Smith viste hvilken Tilfredshed og Lykke, den Mand vilde besidde, som kunde overlade sin Mission gjeldfri, naar han reiste hjem til Zion; ønskede, at Boggjelden skulde betragtes som en Missionsgjeld, som alle Conferencerne efter Evne burde hjælpe til at afbetale, uanseet enten de havde Gjeld eller ei og om den var stor eller lille; for at lette Byrden, var han villig til at modtage Remittenda, som maatte blive ham tilsendt og creditere deres nuværende Værdi paa den Conferences Gjeld, som tilbagesendte Bøger eller Skrifter.

Ps. Nr. 184. Bøn af Ældste Geertsen.

Eftermiddag Kl. 2¼.

Ps. Nr. 14. Bøn af Ældste P. C. Nielsen. Ps. Nr. 17.

Ældste N. Johansen talte opmuntrende og belærende til Brødrene; forklarede hvorledes de Hellige i hans Conference ved smaae ugentlige Bidrag havde været istand til at betale en Deel af Boggjelden og vilde vedblive med denne Fremgangsmaade, hvis Brødrene, der stode over ham, ikke gave ham andre og bedre Raad; han troede, at han handlede vel i paa egen Haand at have bedet de Hellige yde en ugentlig Skjærv til Gjeldens Afbetaling.

Flere Brødre talte derefter om samme Sag, udpegende den Fremgangsmaade, de troede der bedst egnede sig til Opnaaelse af Hensigten.

Præsident J. N. Smith foreslog, at det forsamlede Præstedømme virker med alle de hæderlige Midler, der staae til dets Raadighed, at dække Boggjelden, ikke for hver Conference særskilt, men betragtende de forskjellige Conferencers Boggjeld som en Gjeld, det paalaae hele Missionen at betale, saaledes forstaaet, at naar en Conference havde betalt sin Gjeld, da skulde den begynde at hjælpe de andre med hvad de maatte kunne yde; dette Forslag blev eenstemmigt vedtaget.

Ældste John Smith fra Zion talte nogle faa Ord i det danske Sprog til Forsamlingen.

Præsident Cannon haabede, at de Forholdsregler, Brødrene vilde tage, vilde være gavnlige for Missionenens Vel, baade i timelig og aandelig Henseende. Talte derpaa udførligt om vor Kaldelse, som var høi og hellig; Englene i Himlene, sagde han, havde følt Glæde i og været stolt af at besidde samme Kaldelse som den Ringeste af os; raadede derfor Brødrene til ikke at besnære Qvinder ved den Indflydelse og Magt, de besad, men vandre fremad, arbeidende for Guds Sag og sætte al Egennytte tilside.

Præsident J. N. Smith bad Brødrene at hjælpe ham med at dække de Udgifter, Præs. Cannons Reise og Besøg havde foraarsaget; anbefalede Zionsbrødrene til de Helliges Opmærksomhed.

Ps. Nr. 28.

Ældste Winberg gav gode og nyttige Raad for Emigrationen, især anbefalede han de Bemidlede til at lade de Brødre, der præsiderede over dem og fornemmelig Præs. Smith, raade dem i deres Pengeaffairer, og viste, at de nok turde betroe dem saameget, naar de betroede dem deres Sjæls Salighed.

Præs. J. N. Smith gjorde derpaa nogle hjertelige Slutningsbemærkninger; takkede Ældste J. P. Jørgensen for hans Tjeneste som Skriver i Raadet og iligemaade alle de Forsamlede, der tidligere havde staaet ham bi i hans ansvarsfulde

Plads; nedbad Herrens Velsignelse over Alle, der virkede ved Tro og Gjerning for Sandhedens Sag.

Taksigelse af Præsident Cannon Kl. 5¾.

Contoirets Tilgodehavende den 31te August 1863.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	S. Jensen	382	Rd.	5	Mk.	11	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen	124	—	3	—	15	—
Bornholm.	P. C. Nielsen	171	—	4	—	9	—
Christiania.	N. Johansen	665	—	4	—	3	—
Fredericia.	J. C. Olsen	2	—	2	—	11	—
Fyen.	P. C. Carstensen . . .	829	—	2	—	11	—
Gotheborg.	A. P. Söderborg . . .	328	—	1	—	2	—
Kjøbenhavn.	J. P. Jørgensen	147	—	2	—	13	—
Lolland.	J. Hansen	225	—	3	—	13	—
Norrköping.	L. Nilsson	1009	—	3	—	5	—
Skaane.	Sven Nilsson	731	—	„	—	1	—
Skive.	S. J. Jonasson . . .	415	—	1	—	9	—
Stockholm.	N. C. Flygare	906	—	3	—	2	—
Sundswall.	A. Svedlund	230	—	1	—	6	—
Vensyssel.	H. C. Hogsted	311	—	3	—	9	—
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4		8	—
	Summa	6618	—	1	—	„	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.